POKROK
PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání
v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:
Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí poštěních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány pravým jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

PORUŠENÍ ŘECKÉ NEUTRALITY.

Vylodování anglo-francouzského vojska v Soluni za účelem pomoci Srbsku, od dvou stran svíranému silnějším nepřítelem, považují Němci za násilné porušení neutrality Řecka. Poukazují k indignaci proti německému postupu skrze Belgii a mají za to, že v případě Řecka nejedná se o nic jiného. Řecko sice nepostavilo se na odpor brannou mocí proti tomuto porušení neutrality své země, ale protestovalo proti němu.

Německý zahraniční ministr, von Jagow, mluvil o této záležitosti s korrespondentem amerických listů a prohlásil: "Učinili jsme belgické vládě velice liberální nabídky, abychom uchránili zemi. Ale vláda vehnala zemi do války. Objevuje se, že Anglie a Francie porušily neutralitu Řecka velice brutálním způsobem. To vysvětlují články ve francouzských a anglických časopisech, vyhrožující, že nová řecká vláda bude utvořena násilím po resignaci premiera Venizelose, jestliže přání spojenců nebude vyhověno. Také Bulharsko právě zvědělo, jak Anglie šetří svobody malých států. Poněvadž anglické zájmy vyžadovaly belgický odpor proti německému vpádu, celý svět byl pobouřen proti německému počinu. V případě Řecka ale celý svět je klidný, poněvadž anglickým zájmům slouží se s klidem."

Anglie na tato německá prohlášení ale odpovídá, že nikdy spojenci neučinili v řeckém území žádného počinu, který byl by nevítaným Řecku. Prohlašuje pak, že vylodění vojska spojenců v Soluni nedá se srovnávati s porušením belgické neutrality Německem. Německo bylo zavázáno s ostatními národnostmi, že bude šetřiti neutrality Belgie. Spojené mocnosti neměly žádného úmyslu porušiti neutralitu tuto. Francie učinila v této záležitosti určitý závazek. Německo ale tak učiniti odepřelo a porušilo belgickou neutralitu, prohlašujíc, že bylo tak veleno vojenskou nutností.

"Belgie nevstoupila do žádné dohody se spojenými mocnostmi o napadení Německa anebo o dovolení spojenců k průchodu jejich zemí," praví prohlášení z úředních anglických kruhů. "Němci tvrdí, že Francouzové měli v úmyslu napadnouti je skrze Belgii, ale toto tvrzení je naprosto nesprávné. Když nepřátelství bylo zahájeno, francouzské vojsko bylo soustředěno na východních hranicích Francie. Němci ale shromáždili většinu svého vojska na belgickém pomezí a když válka započala, jejich hlavní rána, patrně dlouho před tím plánovaná, zasazena byla skrze Belgii.

"Německý kancléř po té připustil, že porušení belgické neutrality bylo nesprávností, ale snažil se je ospravedlniti vojenskou nutností. Ale když Německo uznamenalo, že celý svět byl pobouřen následkem tohoto útoku na Belgii, pokusilo se svůj čin omluviti prohlášením, že francouzský útok byl plánován skrze Belgii. Von Jagow tvrdí, že německá vláda učinila belgické vládě liberální nabídky, aby ubránila tuto zemi od válečných hrůz. Svět ví, jaké to hrůzy byly, jež způsobeny byly nevinné zemi, jež snažila se zachovati neutralitu, zaručenou mezinárodními smlouvami. Nemůže býti řeči o porušení nějakých smluv vůči Řecku, ježto neutralita Řecka není zaručena žádnou z mocností. Spojenecká vojska byla poslána do Řecka ku pomoci Srbsku, spojenci Řecka, proti nevyprovokovanému útoku Bulharska, tedy případě, v kterém Řecko smlouvou se zavázalo přispěchati Srbsku na pomoc. Je nemožností nyní uveřejniti předcházející korrespondenci se Řeckem, ale v žádné době spojenci neučinili žádného počinu na řeckém území, který byl by nevítaným Řecku."

ÚČEL TEUTONSKÉHO NÁPORU V SRBSKU.

Přítomný zápas na Balkáně je zápasem o cestu k Cařihradu a odtud v Perskému zálivu. Programem pangermanismu je rozšíření vlivu od Severního a Baltického moře až k Perskému zálivu a využitkování nevyvinutých zemí v Malé Asii. Němci tvrdí, že tažení jejich proti Srbsku má hlavně za účel otevření cesty do Cařhradu, spojení všech armád Teutonům přátelských a přispění Turkům, aby udržeti mohli Dardanelly. Ale Turci, kteří brání Dardanelly, nepotřebují podpory. Anglo-francouzská vojska, která vyloděna byla na poloostrov Galipolský v dubnu tohoto roku, nepostoupila dosud příliš daleko. A po příští čtyry měsíce, až nastanou zimní bouře na Egejském moři, nebude otázkou, jak mnoho mohou spojenci postoupiti, ale mohou-li ubrániti půdu, kterou až doposud dobyli.

Také nedostatek střeliva v Turecku není doposud tak citelný, aby co nejrychleji bylo nutno otevříti cestu pro jeho dopravu. Turecko má v přítomné době více vojska než při zahájení války a jistě nepotřebuje německé podpory při obraně Bosporu. Turecké posice na Galipolském poloostrově jsou chráněny plnou silou s čtyřnásobnými reservami, pro něž vlastně není ani místa na válečné frontě. Turecko v přítomné době nedostatek vojska nemá, neboť i na Kavkaze doposud udržuje značné armády a také proti spojencům, postupujícím v Mesopotamii, stojí silné turecké vojenské oddíly.

Účel tohoto teutonského pohybu je mnohem vážnější, než pouhé poskytnutí pomoci Turecku a spojení teutonských armád s armádami bulharskými a tureckými. Je to zápas o sesílení teutonského vlivu na Balkáně a za uskutečnění teutonského snu o světové moci. Jestliže Německo získá vliv v bohaté, ale málo vyvinuté zemi, ležící mezi Dardanellami a Indií, pak stane se vážnějším soupeřem Anglie na poli obchodním i průmyslovém.

Srbsko je stupínkem na tomto velkém postupu. Malá tato národnost, která krvácela v posledních letech více než kterákoliv jiná národnost evropská, která po několika vysilujících válkách, v nichž zničen byl výkvět národa, přinucena byla k válce nové, krváceti bude znovu v snaze zastaviti postup teutonských vojsk, jímž ohrožena je její existence. Půl millionu teutonského vojska, vedeného generálem Mackensenem, vítězem na Dunaji v Haliči, překročile srbské hranice a doráží na malé, ale statečně bojující srbské vojenské oddíly, které za každou píď půdy nechají Němce a Rakušany platiti velkou cenu.

Jak všechny okolnosti tomu nasvědčují, Teutoni mají v úmyslu proraziti si Srbskem cestu nejkratší a nejsnadnější, vedoucí směrem jižním skrze údolí Vardaru k Niši a odtud skrze Pirot k bulharskému území. Teutoni tu následují Orientální železnici, jedinou dráhu, která spojuje Vídeň a Berlín s Cařihradem. Důležitost této železnice nemůže býti přeceněna. Bude-li Německo úspěšno v této válce, pak touto cestou dostane se k Blízkému Východu, aby získalo "svoje místo na slunci."

Je to tatáž cesta, po které křižácká vojska putovala k Cařihradu a odtud do Palestiny a po této cestě Turci kdysi postupovali směrem severním, až přičiněním Poláků zastaveni byli před branami města Vídně. Niš, jediné větší město na této železniční linii, které v přítomné době je kapitolem Srbska, bylo rodištěm Konstantina Velkého. Mezi Nišem a Semendrií není žádných velkých překážek a vzdálenost mezi těmito dvěma místy je asi 150 mil.

Je možné, že teutonská vojska pokusí se vpadnouti do Srbska také od západu, jako učinili Rakušané již po dvakráte. Ale tato krajina není tak příznivá vpádu nepřátelských vojsk a Rakušané v těchto místech po dvakráte na hlavu byli poraženi. Není žádných železnic od bosenských železnic až k údolí řeky Vardar, které patří k nejúrodnějším částem Srbska a doposud válkou nebylo dotčeno.

Není pochybnosti o tom, že Teutoni k tomu náporu proti Srbsku připravili se důkladně. Srbové mohou postaviti proti Teutonům jenom asi 200,000 mužů, veteránů ze tří velkých kampaní, vítězů nad Turky v Kumanově a Monastýru, nad Bulhary u Bregalnice a nad Rakušany u Jadaru a Valjeva. Záleží na tom, jak silnou pomoc budou moci posílati jim spojenci, jichž dělostřelectvo již spolupracuje se srbskou armádou. Tato armáda, vedená důstojníky, kteří osvědčili svoji schopnost ve třech předcházejících válkách, postaví se na odpor vytrvalý. Ale armáda tato representuje poslední vojenskou sílu Srbska. Kampaně v balkánských válkách, kampaň proti Rakousku a epidemické nemoci zredukovaly obyvatelstvo země a bude-li ještě tato poslední armáda srbská poražena, bude to znamenati pro malou a statečnou národnost tuto větší pohromu, než můžeme si představiti.

Musíme počítati, že Srbové jsou nuceni brániti se na dvou frontách. Bulhaři projevili ochotu podíleti se na porážce svého slovanského souseda. Nepochybně vyšlou vojsko směrem severozápadním od Sofie k Nišši. Bulharská vojska asi pohybovati budou se stejným směrem jako v bulharsko-srbské válce v roce 1885. Ale nepochybně hlavním jejich cílem bude Macedonie a pokusí se přeříznouti železniční spojení Srbska se Soluní, které je životní tepnou Srbska. Podíváme-li se na mapu, shledáme, že železnice tato je jedinou, která obstarává spojení Srbska s ostatním světem. Jakmile železnice tato bude přeříznuta, Srbsko bude isolováno a Němci budou v Srbsku opakovati svoji kampaň jako v Belgii.

Je ale ještě jiná důležitá železnice, která bude hráti vynikající úlohu v tomto balkánském konfliktu. Je to soluňsko-cařihradská železnice, která běží téměř rovnoběžně s nišsko-soluňskou železnicí až k bulharským hranicím a odtud do bulharské Thracie, východně od Drama. Bulhaři asi pokusí se přeříznouti tuto železnici u Seres a obsadí území v okolí, které obydleno je hlavně Bulhary. Bulharským úkolem v přítomné válce na Balkáně je isolování Srbska, zatím co rakousko-německé voje na severu pokusí se o zdrcení srbské armády. Mezitím pak Bulharsko pokusí se získati co nejvíce macedonského území, které bylo mu slíbeno Německem.

Řecko nemůže zůstati lhostejno k těmto bulharským pohybům, které budou vážným ohrožením jeho území. Je sice pravdou, že Řecku dostalo se ujištění, že Bulhaři o jeho území nebudou usilovati, ale v přítomné době všechna taková ujištění a smlouvy neberou se na velkou váhu. Bulharsko se svolením Německa udeří na řecké území, jakmile k tomu získá příležitost, neboť přeje si získati i onu část Macedonie, která náleží se v rukou Řeků a v níž nalézá se řada velice důležitých měst. Řecko bude nuceno chrániti především svoje pomezí a jeho armáda, která byla v minulých dnech zmobilisována, zaujme nepochybně posice podél soluňsko-cařihradské dráhy, jejíž část Bulhaři budou snažiti se zaujmouti, aby mohli zásobovati svoje armády, operující v Macedonii.

Anglo-francouzská vojska, která byla vyslána Srbsku na pomoc, musí především hájiti srbské železniční spojení s ostatním světem, to jest železnici, vedoucí ze Srbska do Soluně. Musí také poslati silné vojenské oddíly k Niši, aby chránily zad srbských vojsk před útokem od Sofie a skrze Pirot. Srbské armády budou se nalézati mezi dvěma ohni. Možná, že by se jim mohlo podařiti zastaviti německý postup, ale nemohly by bez pomoci spojenců snésti útoky od dvou stran.

Je příliš brzy předpovídati, s jakým zdarem setká se útok teutonských spojenců na Srbsko. První zprávy oznámily, že srbské zadní voje, jichž úkolem je zabrániti rychlému teutonskému postupu, kladou vytrvalý odpor. I Berlín je nad tímto odporem překvapen a začíná míti před Srby respekt, nazývaje je "vytrvalým nepřítelem," patrně aby omluvil nějak pomalý postup teutonských vojsk v Srbsku. Je možné, že do zápasu vstoupí Řecko i Rumunsko a pak ovšem by se německé plány úplně zhatily.

V tom případě nebezpečí od Srbska dalo by se odvrátiti a spojenci mohli by věnovati novou pozornost dobytí Cařihradu. A tu je možné, že pokusili by se postupovati skrze Thracii k Čataldža a zanechali by těžkých pokusů o přiblížení se k Cařihradu skrze Galipolský poloostrov. Dokud Bulharsko bylo neutrální zemí, spojenci k takovému pohybu se odvážiti nemohli, ale nyní mohou spojenci, zůstane-li jim Řecko přátelsky nakloněno, vyloditi vojsko v Kavale a postupovati směrem východním přes Mesta do bulharské Thracie. Mohou dobýti Dedegače a tohoto města spolu se Soluní užívati jako základen pro operace proti Cařihradu. Tento pohyb přirozeně přinutil by Turky, aby odvolali velké vojenské oddíly z Galipolského poloostrova k obraně Cařihradu a tím poskytnuta byla by příležitost spojencům, bojujícím na tom poloostrově, k postupu.

Hlavní cenou tohoto balkánského zápasu je Cařihrad. Podaří-li se spojencům dostihnouti tohoto města po souši a vodě dříve nežli Teutonům, pak celá německá kampaň na Balkáně nebude míti žádného účele, ježto obrana Cařihradu spojenými mocnostmi nebyla by těžkou. Ale dostihnou-li Teutoni Zlatého Rohu dříve nežli spojenci, pak znamenati bude to úplný nezdar operací anglo-francouzských vojsk v Dardanellách.

V takovém případě spojenci ovšem byli by nuceni opustiti celý Blízký Východ, zanechati Srbsko svému osudu a soustřediti svoje síly na ochranu Řecka před německo-bulharským útokem, který by následoval po německých úspěších v hlavní kampani. Jakmile Cařihrad bude bezpečen a Srbsko zdrceno, Bulhaři budou míti volnou ruku a mohou obrátiti se proti Řecku. Jedna strana v Řecku má za to, že Řecko, zůstane-li neutrálním, nemusí se obávati útoku bulharského, ale strana Venizelosova je přesvědčena, že bulharské úspěchy proti Srbsku budou následovány bulharským útokem na Řecko, neboť král Ferdinand touží po Kavale a Soluni. Bulhaři a Řekové nechovají k sobě žádného přátelství a jistě úspěchy Bulharů v Srbsku a Macedonii byly by podnícením k útoku na Řecko.

Ale úspěch teutonské kampaně na Balkáně není zajištěn. Je nutno pamatovati na jiného důležitého činitele, Rusko, které mohlo by vysaditi vojsko v Bulharsku a tím vynutiti rozdělení bulharských vojsk. Tak proti jedné části stáli by Srbové a pomocné oddíly anglo-francouzské a proti druhé Rusové. Také Italie může do bojů na Balkáně zasáhnouti a jistě zasáhne, shledá-li se, že teutonský nápor má naději na úspěch.

Bude to trvati ještě několik dní, nežli bude možno pronášeti úsudky o možném vývinu operací na Balkáně. K větším bitvám mezi srbskými a teutonskými armádami nedojde dříve, dokud Teutoni nedostanou se až k horským hřebenům severně od Niše, přítomného srbského kapitolu. Ba mnozí jsou toho náhledu, že k rozhodné bitvě dojde až někde u Uskubu, scény rozhodné bitvy v druhé balkánské válce. Po výsledku těchto bitev bude se moci souditi, jaký zdar bude míti tento nový teutonský nápor.

SMLOUVY A DOHODY MEZI NÁRODY.

Dohodu, známou pode jménem "entente cordiale," původně učinilo Rusko a Francie a později přistoupila k nim Anglie. Účelem této dohody bylo vyvážiti vliv trojspolku, tvořeného Německem, Rakouskem a Italií, a obnoviti politickou rovnováhu Evropy. Tehdy státníci, utvořivší tyto dohody, domýšleli se, že docílili skutečné rovnováhy a měli za to, že ve válce na obou stranách byly by rovné síly.

Když válka vypukla v roce 1914, tu národnosti, tvořící dohody, se rozdělily na dva nepřátelské tábory. Italie zůstala po celý rok neutrální a tak stála trojdohoda proti teutonským spojencům a v této periodě, přes německou připravenost a útočnost, vojska soupeřících skupin nalézala se asi v stejné síle.

Vstup Turecka do války zrušil tuto rovnováhu. Účinek toho byl zvláště pocítěn Ruskem, které bylo nuceno poslati silnou armádu do Zakavkazí a tím zmenšiti sílu svých armád, operujících proti Německu a Rakousku.

Italie vyhlásila válku Rakousku příliš pozdě, než aby prospěla Rusku. V době prohlášení války Italií Rakousku ruská kampaň v Karpatech právě byla skončena v neprospěch carských vojů. Ale dejme tomu, že vstup Italie do války převážil Turecko a tak původní seskupení bylo zachováno.

Ale nyní, kdy Bulharsko nechalo se zlákati německými sliby a vstoupilo do války na straně teutonských spojenců, rovnováha byla opětně porušena. Spojenci jsou nuceni zápasiti nejenom s Rakouskem a Německem, ale i s celou rodinou Hohenzollernů, která v této válce hledá upevnění svých trůnů. Hohenzollernové v očekávání velkého evropského zápasu umístili členy své rodiny a jich vassaly na různé evropské trůny. Úkolem těchto německých princů je přihlížeti bedlivě k tomu, aby nebylo ublíženo dynastii Hohenzollernů a jejich plánům o rozšíření území. Plány německé znamenitě pracují.

Král bulharský Ferdinand, původně německý prince, zmobilisoval svoji armádu, aby pomohl Rakousku a Německu zničiti Srbsko. Spojenci ucházeli se o pomoc u Rumunska a Řecka, ale doposud marně. Hohenzollern, bratranec německého císaře, sedí na rumunském trůně. Rumunsko provedlo sice částečnou mobilisaci své armády, ale doposud zachovává neutralitu. Manželka krále řeckého je z rodu Hohenzollernů. Je sestrou německého císaře a praví se, že pracuje vytrvale pro jeho zájmy v Řecku.

Neodvislost získalo Řecko hlavně přičiněním Anglie a Francie. Není pochybnosti o tom, že řecký lid cítí se zavázán díky Francii a Anglii a rád by pomohl těmto zemím nyní, kdy pomoci je potřeba. Kromě toho Řecko je vázáno Srbsku smlouvou, že přispěje mu ku pomoci v případě útoku Bulharska. Chvíle, kdy smlouva tato měla by býti dodržena, přišla nyní. Ale řecká královna z rodu Hohenzollernů pilně přihlíží k tomu, aby zájmy jejího bratra byly chráněny především. A tak Řecko následkem vlivu této princezny na krále porušuje svoji smlouvu a drží se stranou zápasu, který vlastně je ohrožením jeho vlastní existence. Spojenci nyní shledávají, že boj se silně rozvětvenou rodinou Hohenzollernů je opravdu těžký.

UTRPENÍ ARMENŮ.

Spojené Státy prostřednictvím svého vyslance v Cařihradě protestovaly v minulých dnech proti násilnostem, jichž předmětem jsou křesťanští Armeni. Půda nešťastné Armenie, země velkého utrpení a vraždění, opětně vpíjí do sebe krev nevinných mučedníků. Spojené Státy nalézaly se vždy mezi těmi státy, které proti tureckým násilnostem protestovaly. Poslední velké vraždění Armenů událo se v roce 1894 a tehdy válečné lodi ruské, anglické a francouzské shromáždily se v přístavišti v Cařihradě a žádaly o zastavení těchto násilností.

Armenie je zemí tak starou, že nejčasnější legendy člověčenstva označují ji za kolébku lidstva. Zde zvedají se vody Eufratu, který plynul skrze biblický ráj. Zde hora Ararat zvedá svoje temě nad planiny, které byly svědkem hrozného vraždění nebohého armenského obyvatelstva. U této hory dle biblické legendy zastavil se Noeův koráb po potopě světa. Vesnice, kterou dle pověsti založil Noe a jeho potomci, dosud se tu nalézá a v minulých dnech skropena byla krví nevinných obětí tureckého fanatismu.

Armenie je nejstarší zemí, o které zmiňuje se historie. Armenové považují se za nejstarší národnost na světě a za svého praotce považují Jafeta, vnuka Noeova. To nemusí sice odpovídati historické pravdě, ale je jisté, že z této země ve stínu Araratu, z krajin, které nyní nazývány jsou Armenií, lidstvo počalo se stěhovati a osazovati ostatní svět. Všechny legendy lidské ukazují k této zemi jako kolébce lidstva.

Stará Armenie osazena byla Hittity, kteří vedli války s Babyloňany a Asyřany a vynutili si na králi egyptském, Ramesu Druhém, smlouvu, kterou přepuštěna byla jim celá severní část Syrie. Text této smlouvy, učiněné před třemi tisíci lety, je dosud možno čísti na stěně starožitného chrámu v Thébách. Panovníci armenští bývali spojenci Cyruse Velkého, Trojana a Dioklecíana. Jedna ze starých legend vypráví, že krásná královna Semiramis založila město Van, kde nedávno tolik armenských mužů, žen a dítek bylo povražděno a odkud šestnáct amerických missionářů stěží uniklo.

Vykopávky v této zemi odhalují jedno staré město za druhým, z nichž některá zbudována byla v době, kdy člověk neznal železa a užíval jenom kostěných nástrojů. Po celé Armenii můžeme nalézti sřeceniny starých pohanských chrámů a mezi nimi sloupy starožitného chrámu Slunce.

Křesťanství bylo zaneseno do Armenie sv. Řehořem asi v roce 261 po Kristu. Ale vypráví se jiná legenda, že čtyři svatí apoštolové hlásali Armenům Kristovu nauku hned v roce 34. Svatý Bartoloměj a svatý Tadeáš nalézali se mezi těmito prvními hlasateli křesťanské nauky Armenům. Patriarcha armenské církve do dnešního dne prohlašuje, že zasedá na "trůně svatého Tadeáše."

Je určitě známo, že Armenie byla již křesťanskou zemí v Třetím století a že úřad patriarchův po dlouhou řadu let vyhrazen byl rodině sv. Řehoře. Patriarchové armenské církve obývají klášter na úpatí hory Ararat. Budova tato je jednou z nejstarších křesťanských budov na světě. Bible byla přeložena do armenštiny v Pátém století.

Stará Armenie byla velkou zemí, ale byla rozdělena během dob mezi Rusko, Turecko a Persii. Odhaduje se, že nalézá se na světě 4,000,000 Armenů, z nichž polovina před válkou žila v Armenii a ve východním asijském Turecku. Ostatek je roztroušen po celém světě právě tak jako jsou židé. Je to pilný a střídmý lid, který za příznivějších okolností vyvinul by se v pozoruhodný národ. Neštěstím pro Armeny bylo, že země jejich pojata byla v panství turecké. Po několik století Armeni pod tímto jhem prožívají hrozné utrpení. Nikdo neví, jak mnoho tisíců nevinných lidí bylo usmrceno při těchto posledních massakrech, ale je známo, že toto poslední vraždění bylo nejhorším v historii armenského lidu.

Rakousko doposud protestuje proti americkému vývozu střeliva a zbraní spojencům, současně ale dává na jevo, že by nakupovalo samo, kdyby mohlo.

•

V časopisech se objevily zprávy, že jistý politikář ve Filadelfii odepřel přijmouti $60,000, které mu zákonitě patřily. Snad přece má pravdu jistá náboženská sekta, která tvrdí, že brzy přijde konec světa.

•

Pokaždé, když lidé začnou se radovati ze zprávy, že Villa, vůdce mexických revolucionářů, byl usmrcen, dojde jiná depeše, že zprávy o jeho smrti byly přehnány.

•

William J. Bryan prohlásil, že mír se vyplácí. K tomu měl ještě dodati, že vyplácí se i mluvení o míru. Před několika dny pronesl p. Bryan přednášku o mírových smlouvách, které podepsal jako sekretář státu, v Bostonu a získal za přednášku $1,500. Praví se, že vyjednává s Henry Fordem, který chce věnovati $10,000,000 na mírovou propagandu, aby se stal jedním z jeho agentů u evropských dvorů s přiměřeným služným.

•

Šťastná je ta žena, která se domýšlí, že její manžel je nejlepším mužem na světě.

•

Mnozí lidé by byli šťastni, kdyby dovedli přiměti jiné lidi, aby je viděli tak, jak oni sami sebe vidí.

•

Nemějte žádných starostí o tu půlbillionovou půjčku. Pochybujeme, že učiní díry do vaší peněženky.